

իսկ երբ քաղաք մտնենք, ամեն մարդ խղճմտանքին հարցնէ թէ ի՞նչ պետք է ընել: Ահա՛ ես վերջացուցի:

Լռութիւն մը տիրեց աս խօսքերուն վրայ, եւ ոչ ոք ձայն չի հանեց, միայն բարի տերտերը այն ատեն պարտք համարեց ըսել.

– Յովնան եղբայր, դու տեղեկութիւն ունի՞ս այդ մարդկանց սովորութեան վրայ, նյւգայ զօրութեան վրայ, որ այդպէս համարձակ կը խօսիս:

– Ինչպէ՛ս չունիմ. ես երկու ժամ չի կայ, որ տունս եմ մտեր, այն օրէն, որ Բագարատ իշխանը անօրինաց գերի գնաց, ես հանգստութիւն չունիմ. ամէն կողմ շրջեցայ, ամէն տեղ դիտեցի թէ հնարք կա՞ր գնայ ազատելու. քսան-երեսուն հոգի լաւ հայ՝ լաւ քրիստոնեայ հետս առած ութ օր շարունակ Նորա շաւղին հետեւեցայ. բայց տեսայ ճար չկայ, ամէն ջանք անօգուտ պիտի երթայ, եւ մեր կտրիճ տղայք փուճ գոհ պիտի երթան. դարձայ իմ ճամփես, ելայ Ս. Առաքեալ եկայ դիտելու համար թէ ի՞նչ կ'ընեն անօրէնները, տեսայ որ անհոգ եւ անփոյթ կը Նստին, չէ՞ որ Տարօն գերեզման կ'ընեն, չէ՞ որ կենդանի ոչ ոք չի կայ: Եթէ իմ ձեռին այս առտու հինդ հարիւր մարդ լինէր՝ մէկ շնչաւոր այդ աւազակներէն չէր ազատեր:

– Տէ՛, տղա՛ք, ի՞նչ կեցեր ենք... երթա՛նք, երթա՛նք, ուր որ Յովնան մեզ կը տանի, երթա՛նք,– գոռաց մէկը:

– Երթա՛նք... – կ'ըսէին հարիւր ձայն մէկտեղ, եւ ժխոր մը տիրեց այդ ամբոխին մէջ, որուն մէկ մասը Ներս չի կարենար մտնել դռնէն դուրս մնացել էր: